

Chcel som poďakovať – lenže komu? Zrazu tam nikto nebol...

Stretnutie na cintoríne

Opustený cintorín vyzeral tajomne aj za pekného slnečného dňa.

Tomáša sem viedla nejaká neznáma sila, aby tu napokon stretol ženu s veľmi povedomým medailónikom na krku.

Mamka mi už v detstve hovorila, že naši predkovia žili na Šumave. Jej mama sa pred vojnou učila vo Vimperku, kde stretla nemeckého mládenca z prihraničnej dedinky. Vzali sa ešte pred obsadením Sudet, a ona za ním odišla do šumavských kopcov.

Prvé i druhé dieťa porodila mŕtve, a keď otehotnela tretíkrát, manžela povolali do vojny. Pár týždňov pred narodením dcéry (mojej mamy) zahynul na fronte. A babička tretí pôrod neprežila.

Nemecká rodina dieťa vypip-lala, ale keď museli všetci po vojne núteno odísť, ďalší hladný krk so sebou nechceli. Trojročného dievčatka sa ujala jej druhá babička zo Strakonice. Dedina, v ktorej sa moja mamka narodila, rýchlo spustla, nikto tam nesmel, pretože ležala v prihraničnom pásme, neskôr ju celú zrovnali so zemou.

Babička s vnučkou sa po čase presťahovali k príbuzným do

Prahy, kde mamka vyštudovala a kde sa vydala za môjho otca.

„Tak veľmi by som to tam chcela niekedy vidieť,“ hovorila dlhé roky a rozprávala o pláňach, kde v zime fúkal vietor a záveje snehu boli po pás. Ale do hraničného pásma sa nesmel. Revolúcie sa mama nedožila – zahynula pri autonohode krátko pred ňou. Uplynulo mnoho rokov, keď som sa pretíkal životom, založil si vlastnú rodinu...

Raz na jeseň nás firma poslala na niekoľko dní na školenie do hotela v šumavskom pohraničí. Bol október, vonku síce vládlo neobvykle krásne počasie, ale už bolo pomerne chladno. Na tretí deň, v piatok, sme skončili školenie už pred obedom. Všetci sa tešili domov a narýchlo sa balili na odchod do Prahy. Ale ja som zrazu vedel, že sa mi odísť nechce, cítil som nutkavú potrebu na Šumave ešte zostať.

„Idem sa niekam prejsť,“ oznámil som kolegovi, hodil si

tašku s vecami do auta a vydal sa opačným smerom ako oni. Išiel som len tak, netušil som vôbec, kam sa dostanem. Cesta sa kľukatila hlbokými lesmi – a naraz som sa ocitol v dedinke s poetickým názvom Borová Lada. Ten názov mi bol povedomý, akoby ma sem niečo ťahalo. Dostal som sa až na prekrásnu pláň. Bola ožiarená jesenným slnkom, listie na stromoch hra-

lo všetkými farbami a mne tá nádhera takmer vyrazila dych! To miesto mi prišlo dôverne známe, aj keď som tam nikdy predtým nebol. Prešiel som rozľahlou lúkou a dorazil až k veľkému krížu. Bolo na ňom napísané, že stojí na mieste bývalého kostola. Cítil som tu nejakú neznámu energiu a posvätnosť.

Naraz som sa ocitol na cintoríne. V tom jesennom popoludní vyzeralo toto staručké miesto tajuplne, i keď na azúrovodrodnej oblohe stále ešte žiarilo slnko. Kým som sa poriadne porozhliadol, odkiaľsi oproti mne vyšla mladá žena. Mala vlnité vlasy, na sebe trochu neobvyklé oblečenie a pozorne si ma prezerala prenikavými, veľkými a tmavými očami. Zaujali ma aj jej plné a výrazné pery. Pripadlo mi, že som ju už musel niekedy vidieť, a dosť ma zarazilo, že sa tu tak odrazu vzala.

„Koho hľadáte?“ spýtala sa, keď bola meter predo mnou. Meravo som tam stál a nemo-

hol spustiť oči z medailónika, ktorý jej visel na krku. Presne taký nosila moja mamka ako pamiatku po babičke, dodnes ho mám schovaný v škatuľke.

„Hľadám pani Máriu...“ odpovedal som, ale nemohol som si narýchlo spomenúť na priezvisko. Dievčina sa na mňa dlho a uprene zadívala, potom sa usmiala a kývla; ako by som povedal tú najbežnejšiu vec na svete.

„Poď,“ ukázala mi rukou a doviedla ma k malému otlčenému náhrobku. Dojato som pokľakol, zopál ruky a chvíľu zostal v tichom rozjímaní. Keď som chcel tej žene poďakovať, otočil som sa, ale ona nikde nebola! Zmizla

tak záhadne, ako sa objavila.

Zrazu som začítil mrazenie na chrbte, slnko sa sklonilo na západ, prudko sa ochladilo...

Späť k autu som sa potácal už skoro potme, triasol sa zimou a stále som musel myslieť na tie oči a pery.

Po návrate domov som okamžite prehrabal škatuľku so starými fotkami po mame. Dalo mi to prácu, ale našiel som, čo som hľadal. Bola to zažltnutá farebná fotografia mojej babky a dedka. Junák s fúzikmi a dievka s dlhými vlnitými vlasmi sčesanými do drdola, s prenikavými očami a veľkými, plnými perami.

Odvtedy som zašiel na Šumavu niekoľkokrát i s celou svojou rodinou. Na malý cintorín pri samotných hraniciach s Nemeckom, k hrobu svojej babičky zakaždým donesiem malú kytičku a zapálím tam sviečku. Dievča zo starej fotografie som tam už však nikdy nestretol.

■ List Tomáša T.

spracovala Š. Kunická

**„Koho hľadáte?“
spýtala sa,
keď bola asi meter
predo mnou.**

Nabudúce si prečítate:

➤ Beriem si ho znova – už to vidím inak

Alena stratila pre Rasta hlavu. Možno by im vzťah vydržal dodnes, ale to by musela vedieť, čo vie až teraz.

➤ Chcela som, aby trpel ako naša dcéra

Lenka, schovaná v kroví, vytiahla pištoľ a človek, na ktorého mierila, išiel bližšie a bližšie. Konečne sa môže pomstiť!

➤ RADA ODBORNÍKA: Skončím s deťmi na ulici?

Marcela zostala s malými deťmi sama. A aby toho nebolo málo, manžel ju chce ešte pripraviť o strechu nad hlavou.

➤ RECEPTY: Božské broskyne

Čerstvé a zrelé broskyne sú ľahko stráviteľné. Sú nízkokalorické, a ak ich jete aj so šupkou, prijímate veľa vitamínu C. Konzervované strácajú asi 80 % vitamínov.